

# De Ster



## De Cardston-tempel in Canada

*De Heiligen der laatste dagen hebben een zeer bepaalde reden voor het bouwen van hun tempels.*

(Zie blz. 63)

---

15 Februari 1938

---



# DE STER

van

De Heiligen der Laatste Dagen

43e Jaargang — No. 4

»De Ster« van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen in Nederland verschijnt tweemaal per maand.

Abonnementprijs: f0.50 per drie maanden, f0.90 per half jaar en f1.50 per jaar.

Buitenland f 2.— per jaar.

Gironummer 240615

Laan van Poot 292 - Den Haag



»En nu, indien het Lam Gods, heilig zijnde, noodwendig moet gedoopt worden in water om alle gerechtigheid te vervullen, ho»veel te meer is het voor ons dan noodig, die niet heilig zijn, gedoopt te worden, zelfs in water,«

Boek van Mormon II Nephi 31:5,

FRANKLIN J. MURDOCK

Redacteur

JOSEPH P. LAMBERT

Assistent

JOHANNA A. RIET

Assistente

## INHOUD

|  | Blz. |
|--|------|
| WAAROM TEMPELS GEBOUWD?                        |      |
| Door Oud. James M. Kirkham . . . . .           | 63   |
| BEKEERING EN DOOP                              |      |
| Door Oud. Charles W. Penrose . . . . .         | 66   |
| „OOSTWAARTS NAAR DE RIJZENDE ZON”              |      |
| Door Oud. Richard P. Evans . . . . .           | 69   |
| VAN DE REDACTIE:                               |      |
| PRINSES BEATRIX — WELKOM! . . . . .            | 70   |
| WEEST GIJ SLECHTS BEVREESD VOOR UZELF. . . . . | 70   |
| HET AVONDMAAL . . . . .                        | 71   |
| DE GESCHIEDENIS VAN TWEE LAMPEN                |      |
| Door Oud. James E. Talmage . . . . .           | 72   |
| ZIE MAAR DAT JE 'T KRIJGT                      |      |
| Door Eldred Johnstone . . . . .                | 74   |
| JEZUS DE CHRISTUS                              |      |
| Door James E. Talmage . . . . .                | 78   |
| GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING . . . . .         | 76   |
| BIJ DE VOORPAGINA . . . . .                    | 73   |

## WAAROM TEMPELS GEBOUWD?

Door Oud. JAMES M. KIRKHAM

**W**AAROM bouwen de Heiligen der laatste dagen tempels? en wat hebben ze voor nut?

Handelingen 3:19-21 zegt, dat er een tijd zal zijn „der wederoprichting aller dingen, die God gesproken heeft door den mond van al Zijne heilige profeten van alle eeuw”. Onder de vooraanstaande instellingen van het oudel-Israël bevonden zich tempels. De tabernakel in de wildernis was feitelijk een verplaatsbare tempel. Deze tabernakel werd vervangen door een vasten tempel, door Salomo gebouwd, en nadat zijn tempel werd verwoest, werd hij door anderen opnieuw opgebouwd.

De tempel was het middelpunt der aanbidding onder de vroegere Israëlieten. Het was de plaats, waarheen de profeten gingen en waar zij bijeen kwamen; het was het heiligdom der hogepriesters.

Aangezien nu de tempel zulk een vooraanstaande en belangrijke plaats inneemt in het Evangelie der vroegere tijden en aangezien er een wederoprichting aller dingen moet zijn overeenkomstig deze profetie, dienen de tempels te worden hersteld. Geen tempels voor gewone bijeenkomsten of vergaderingen, want dit was niet het doel van de tempels van ouds, doch tempels voor het bedienen van de heilige verordeningen van het Evangelie van Christus.

Inzoooverre ik heb kunnen te weten komen, zijn er geen andere godsdienstige richtingen, welke voor hetzelfde bepaalde en bijzondere doel tempels bouwen. Wij hebben, evenals andere kerken, onze kerkgebouwen, vergaderzalen en tabernakels, welke voor godsdienstbijeenkomsten worden gebruikt, doch in geen enkel opzicht nemen deze gebouwen de plaats der tempels in. De Heiligen der laatste dagen hebben een zeer bepaalde reden voor het bouwen van tempels. Zij worden niet opgetrokken als kijkplaatsen of monumenten.

Bijna alle tempels van de Heiligen der laatste dagen zijn met grootte offers door de leden der Kerk gebouwd, die zich zelfs voedsel en vele

gemakken hebben ontzegd, ten einde ze op te bouwen.

De reden voor al dezen ijver en opofferingen is, dat wij gelooven in een zaligheid voor onze dooden. Wij gaan zoo ver te gelooven, dat wij zonder onze dooden niet volmaakt kunnen worden en dat hun zaligheid nauw verbonden is aan de onze. Wij gelooven, dat in het hiernamaals families in één grooten patriarchalen familieband zullen verenigd worden, terwijl getrouwe vaders hier over hun nazaat zullen presideeren en kinderen hun ouders zullen eerbiedigen en gehoorzamen.

Wij gelooven in een algemeene zaligheid door het verlossingswerk van Jezus Christus. Tezelfder tijd gelooven wij, dat slechts door gehoorzaamheid aan de wetten en verordeningen van het Evangelie een persoon kan zalig en



James M.  
Kirkham

verhoogd worden.

Wij gelooven, dat elk persoon geloof in God moet hebben, zich van zijn zonden en louten moet bekeeren, dat een ieder persoon, die den leeftijd der verantwoordelijkheid heeft bereikt, gedoopt moet worden en de gave des Heiligen Geestes ontvangen door oplegging der handen van dengene, die de autoriteit bezit om deze verordeningen te bedienen, ten einde zaligheid te verkrijgen. Wanneer dit als waarheid wordt aangenomen, rijst de vraag: Wat met de dooden, die niet het voorrecht of de gelegenheid hadden, aan deze wetten te voldoen? Ons antwoord is: In de tempels kunnen verordeningen voor de dooden worden bediend, waar levende vertegenwoordigers als plaatsvervaarders voor hun doode verwanten optreden en voor hen worden gedoopt door hen, die de macht en het gezag, het Priesterschap van God hebben, om dit werk te doen.

Terwijl wij den Bijbel als onze gids nemen en eveneens moderne openbaringen, welke ons juistere inlichtingen geven aangaande dit onderwerp, beweren wij, dat er een tijdsverloop is tusschen den dood en de opstanding en gedurende dien tijd gaat de geest van den doode naar een tijdelijke verblijfplaats. In deze geestengevangenis wordt hun volgens den Bijbel een gelegenheid gegeven om het Evangelieplan te hooren, want Christus zelf ging daarheen en predikte tot hen in die geestenwereld, die dood waren „opdat zij wel zouden geoordeeld worden naar den mensch in het vleesch, maar leven zouden naar God in den Geest.” (I Petr. 4:6).

Paulus was juist even duidelijk toen hij zeide: „Anders, wat zouden zij doen, die voor de dooden gedoopt worden, indien de dooden ganschelijk niet opgewekt worden? Waarom worden zij dan voor de dooden gedoopt?”

Wanneer zij dan gelooven, dat er aan gindsche zijde nog hoop is en dat wij zonder onze dooden niet kunnen zalig worden, is het dan te verwonderen, dat de Heiligen der laatste dagen zoo ijverig naar hun dooden zoeken en dan naar de tempels gaan om voor hen te worden gedoopt en begiftigingen te ontvangen?

Wanneer dit werk is gedaan, zijn de dooden vrij om het aan te nemen of te verwerpen. Echter gevoelen wij zeker, dat het grootste gedeelte van hen het zal aannemen, wanneer deze beginselen in de geestenwereld aan hen worden verklaard en door hen begrepen. Aldus hebben wij den sleutel van de gevangenisdeur. Het is onze gelegenheid en ons voorrecht, door middel van deze tempelverordeningen de gevangenen vrij te maken.

Nu zou ik u graag willen verwijzen naar de laatste twee verzen van het Oude Testament. In het vierde Hoofdstuk van Maleachi lezen wij: „Ziet, Ik zende ulieden den profet Elia, eer dat die groote en die vreeselijke dag des Heeren komen zal. En hij zal het hart der vaders tot de kinderen wederbrengen en het hart der kinderen tot hunne vaders; opdat Ik niet kome en de aarde met den ban sla.”

De Heiligen der laatste dagen gelooven, dat deze profetie letterlijk vervuld is. Voor het eerste gedeelte er van vragen wij U, ons getuigenis aan te nemen, dat Elia is gekomen in den Kirtland-tempel tot Joseph Smith en als bewijs, dat dit daadwerkelijk is gebeurd, leggen wij het feit voor, dat over de geheele wereld de harten der kinderen tot hunne vaders worden gewend en van dien tijd af tot op heden het genealogische werk voortgang heeft gemaakt.

OP EEN speciale zending voor de Kerk heeft Oud. Kirkham de laatste vier maanden de verschillende zendingen in Europa bezocht om genealogisch werk te verrichten. Van dien tijd werd bijna een week, van 3 tot 9 Februari, in Holland doorgebracht met het bezoeken van archieven, bijwonen van vergaderingen en besprekingen houden met de zendingsautoriteiten der Genealogische Vereeniging. Hij is een leider der Genealogische Vereeniging van Utah en werd kortgeleden als president van de zending der oostelijk-Centrale Staten ontslagen, na drie en een half jaar als zoodanig te zijn werkzaam geweest.

In het bijgaande artikel worden de belangen der Kerk bij genealogisch werk en tempels door Oud. Kirkham uiteengezet. Hij heeft practisch zijn levens-tijd gewijd aan het naspeurings- en verordineringswerk in het belang der dooden.

Het was op 3 April 1836, dat Elia kwam. Te dien tijde bestonden er weinige zoo in het geheel geen genealogische vereenigingen. Het is waar, dat voor dien tijd vele genealogische verslagen zijn bewaard, doch de geest of het verlangen voor het naspeuren der geslachten was nog niet daadwerkelijk gewekt.

Spoedig na Elia's komst werd de thans bestaande Historisch-Genealogische Vereeniging van Nieuw Engeland georganiseerd en vele dergelijke organisaties volgden. Heden bestaan er zeer vele en bijna iedere groote bibliotheek heeft een genealogische afdeling.

In dit alles zien de Heiligen der laatste dagen den Geest van God, welke der menschen hart beïnvloedt en het inspireert tot het klaarmaken van hun familiegeschiedenissen.

Er is een algemeene beweging tot het bewaren en verkrijgbaar stellen van verslagen, welke in het naspeuren van onze voorgelachten van dienst kunnen zijn. Als voorbeeld moge dienen, dat in alle 110 staten van Tennessee van drie tot vijf werkers maanden lang bezig zijn geweest met het overnemen van testamenten, akten en huwelijken van elken staat, zoodat het publiek van Nashville, Tennessee, ergebruik van kan maken.

In andere landen wordt denzelfden arbeid verricht. Kerkelijke verslagen zijn overgenomen en gedrukt. U kunt gemakkelijk begrijpen, wat het beteekent voor iemand van Duitsche afkomst, om zijn geslacht uit te zoeken, als men weet, dat van alle Duitschers wordt vereischt, hun geslacht tot vier generaties terug te kunnen aantoonen en de verslagen van Duitsche parochies zijn overgenomen en in een centraal archief ondergebracht. En in vele andere landen staan nu duizenden hulpmiddelen ter beschikking voor hen, die de verslagen van hun dooden opzoeken.

**A**l deze groote belangstelling voor het genealogisch werk is een bewijs, dat de harten der kinderen zich tot hun vaderen keeren en bewijst, dat Elia kwam en dat zijn zending vervuld wordt.

Omdat wij gelooven, dat de waarde van zielen groot is in de oogen des Heeren, is het gemakkelijk te begrijpen, waarom de Heiligen der laatste dagen arbeiden en zich opofferingen getroosten voor het bouwen van tempels en het daarin bedienen van het plaatsvervangend werk voor hun dooden.

Wij gelooven, dat ons goddelijk gezag is gegeven, dit werk te doen, tempels te bouwen en onze dooden te verlossen. Ons hart verheugt zich, omdat wij het voorrecht hebben om heilanden te worden voor onze geliefden, die ons zijn voorgedaan, door dit werk voor hen te doen, hetwelk zij zelf niet kunnen verrichten.

Rechtvaardigheid, genade, reden en

een gezond verstand worden getoond in dit wonderlijke zaligheidsplan voor hen, die in hun leven een wet niet gehoorzaamden, welke hun niet was bekend gemaakt.

Soms komt er tijdens het leven van een elk onzer een gevoel, dat wij leelden, vóór wij hier kwamen. De schriften geven het bewijs, dat dit waar is. Dit sterfelijk leven is slechts een voorbereiding, een school voor wat volgt. Er is een toekomstig bestaan, wanneer wij onzen Maker van aangezicht tot aangezicht zullen zien en naar onze daden zullen geoordeeld worden; en wij zullen bij onze familie en vrienden zijn, indien wij dit waardig zijn. Met welk een vreugde en dankbaarheid zullen zij ons begroeten, indien wij het voor hen hebben mogelijk gemaakt, eeuwig geluk deelachtig te worden.

Laat mij er bij onze vrienden op aandringen, aan dit onderwerp van de zaligheid voor de dooden een zorgvuldige studie te wijden. De profeet van den Heere heeft gezegd, dat het zoeken naar onze dooden een onzer grootste verantwoordelijkheden in het leven is. Met deze over de geheele wereld bestaande belangstelling in genealogisch naspeuringswerk dienen onze leden elke gelegenheid te baat te nemen om de verslagen hunner dooden te vinden — hun eigen overleden voorvaderen. Zoekt uw dooden en u zult ze vinden. Er is geen tijd voor uitstel!

Zoals door de profeten van ouds voorspeld, hebben wij onze tempels gebouwd en verrichten daarin een liefdewerk voor onze overleden geliefden. Om die reden hebben wij opofferingen gemaakt om tempels te bouwen, opdat wij daarin de zaligheidsverordeningen van het Evangelie kunnen bedienen, niet alleen voor de levenden, maar voor en in het belang van onze geliefden, onze voorvaderen, die zonder een kennis van het Evangelie stierven, opdat wij, zooals de profeet Joseph Smith heeft gezegd, met hen in de eerste opstanding mogen voortkomen en met hen mogen verhoogd worden tot tronen van glorie. En hierin ligt de keten, welke de herten der vaderen aan de kinderen bindt en de kinderen aan de vaderen, hetgeen de zending van Elia vervult.

## BEKEERING EN DOOP

*Door Oud. Charles W. Penrose*

**D**E EERSTE vrucht van geloof in God en in Jezus Christus is bekeering van zonde. Zonde tegen God is de overtreding der wet. Overtuiging van zonde komt door geloof in God en Zijn wet. Overtuiging leidt tot nederigheid en bekeering en gehoorzaamheid. Verdriet over zonde is op zichzelf geen ware bekeering; deze sluit niet alleen in spijt over het verleden, doch verbetering voor de toekomst. Ze sluit in zich het voornemen, zonde te verzaken en zich er van te onthouden. Zoals de apostel Paulus het uitdrukt: „Want de droefheid naar God werkt eene onberouwelijke bekeering tot zaligheid” (2 Kor. 7:10). Wanneer de zondaar spijt heeft, omdat men hem heeft gesnapt, is dat geen ware bekeering. Verdriet is een element van bekeering, omdat wanneer een geloover bemerkt, dat hij een wet van God heelt gebroken, hij berouw gevoelt. Doch tenzij hij besluit, zich van die overtreding af te wenden en ze niet weer doet, bereikt hij de volle bekeering niet.

„Laat af van het kwade en leer het goede te doen” is door alle eeuwen heen het woord van God en Zijn geïnspireerde dienstknechten geweest. Het is een stap in de richting naar practischen godsdienst. Zonder dat is geloof in Christus vergeefs. Hijzelf zeide: „Indien gij u niet bekeert, zoo zult gij allen desgelijks vergaan” (Luk. 13:3). „God verkondigt nu allen menschen alom, dat zij zich bekeeren” (Hand. 17:30). Jezus leerde, dat „in Zijnen naam gepredikt worden bekeering en vergeving der zonden onder alle volken” (Luk. 24:47). Het denkbeeld, dat de menschen tegen God mogen zondigen en tegen het menschdom en door louter geloof in de genade van den Heiland van al de gevolgen van hun schuld kunnen worden ontheven, is een der grootste van de vele ongerijmdheden, waarmede door de hand des menschen de godsdienstboom is ingeënt.

Christus gaf zelf het offer om de menschheid van hun zonden te ver-

lossen, niet in hun zonden. Zijn werk is het menschdom te verlossen door het tot de godheid op te heffen. Zijn Evangelie leert zuivering van zonde en verhooging tot de gerechtigheid van God.

De verzoening had een tweeledig doel. Ten eerste, om de menschheid te verlossen van de gevolgen der eerste zonde, in den Hof van Eden bedreven en ten tweede, om den weg tot zaligheid te openen van de werkelijke zonden, door het nageslacht van Adam bedreven. Wat het eerste aangaat, zal zonder pogen van hun zijde verlossing voor het geheele menschelijk geslacht komen. „Want gelijk zij allen in Adam sterven, alzoo zullen zij ook in Christus allen levend gemaakt worden” (1 Kor. 15:22). Daar de zonen en dochteren van Adam niet persoonlijk betrokken waren bij of verantwoordelijk waren voor de overtreding, welke den dood bracht, wordt van hen ook geen bijdrage verwacht in het werk, hetwelk hen tot het leven zal terugbrengen. De opstanding zal even algemeen zijn als de dood. Doch wanneer door Christus de opstanding is volbracht, zullen de dooden, klein en groot, die aldus zijn voortgeroepen en vanuit het graf verlost, overeenkomstig hun werken geoordeeld worden (Openb. 20).

Wat het tweede aangaat — de werkelijke zonden van een elk persoon — door geloof in Christus en gehoorzaamheid aan Zijn Evangelie zal zaligheid komen. Een elk intelligent persoon is verantwoordelijk voor zijn eigen daden. Hij moet doen, wat vereischt wordt, opdat hij van zijn zonden verlost zal worden. De macht, om het goede of het kwade te doen, heelt een ieder persoon in zich. Daarin kan hij vrij handelen. De leer van belooning en straf is bevestigd op de persoonlijke vrijheid van den wil en persoonlijke verantwoordelijkheid voor de uitoefening er van. Christus heeft dat voor het menschdom gedaan en dat alleen, waartoe het zelf niet in staat was. Dat wat de menschen kunnen verrichten,

wordt van een ieder vereischt. Zij kunnen gelooven, zij kunnen zich bekeeren en zij kunnen ontvangen en de als voorwaarden tot zaligheid gegeven geboden van Christus gehoorzamen. Tenzij zij dit doen, kunnen zij, ofschoon zij van de dooden zullen worden opgewekt en voor den Eeuwigen Rechter verschijnen, niet worden verhoogd om in Zijn tegenwoordigheid te wonen.

Een algemeen denkbeeld in het moderne christendom is, dat bekeering zelf vergeving van zonden brengt. Dat is een ernstige fout.



### De Doop van Christus

*„En Jezus..... is terstond opgeklimmen uit het water”*

Betaling van schulden wordt niet teweeggebracht door het louter zich schuldig verklaren; het besluit om niet meer te zondigen wast de alreeds bedreven zonden niet weg. God is een wezen van orde en van wetten. Hij heeft het middel daargesteld, waardoor elke zondaar een reiniging van het verleden kan ontvangen. Zijn wetten zijn even uniform in de geestenwereld als in de natuurlijke wereld; gehoorzaamheid aan die wetten is in de eene wereld juist zoo noodzakelijk als in de andere. Vergeving van zonden ontvangt de bekeerde geloover door den doop, wanneer deze onder goddelijke leiding wordt bediend en onder goddelijk gez...

De doop tot vergeving van zonden werd gepredikt en toegepast door Johannes, den voorlooper van Jezus. „Johannes was doopende in de woestijn en predikende den doop der bekeering tot vergeving der zonden” (Markus 1:4). Jezus Christus eerde dien doop in persoon en door Zijn leerlingen. Hij zond eveneens Zijn apostelen uit, om dien tot ieder creatuur te prediken (Matth. 28: 19, 20; Mark. 16: 15, 16). Alvorens tot het prediken van dien doop over te gaan, gaf Hij Zijn apostelen bevel: „maar blijft gij” in de stad Jeruzalem, totdat

gij zult aangedaan zijn met kracht uit de hoogte.” (Luk. 24: 47-49). Die kracht werd op den dag van het Pinksterfeest op hen uitgestort, toen zij op een plaats allen eendrachtiglijk bijeen waren en de Heilige Geest in zichtbaren vorm aan hen werd gegeven. Tot het volk, dat bijeen was vergaderd, om de apostelen te hooren en zodoende een groote menigte vormde, gaf Petrus de eerste Evangelietoespraak na de opstanding van Christus, zooals in het tweede hoofdstuk van de Handelingen der apostelen staat opgeteekend. Na getuigd te hebben van de zending en opstanding van Jezus, den Christus, zeide Petrus in antwoord op hun vraag

„Wat zullen wij doen, mannen broeders?” „Bekeert u en een iegelijk van u worde gedoopt in den naam van Jezus Christus tot vergeving der zonden; en gij zult de gave des Heiligen Geestes ontvangen. Want u komt de belofte toe, en uwen kinderen en allen, die daar verre zijn, zoo velen als er de Heere, onze God, toeroepen zal” (Hand. 2: 37-39). Op dien dag ontvingen drie duizend menschen het Evangelie van Jezus Christus en werden gedoopt tot vergeving van hun zonden.

Deze groote zegen wordt in den doop gegeven aan hen, die gelooven en zich bekeeren, doch komt door de verzoening, door Jezus Christus gewrocht. „Zonder bloedstorting geschiedt geen vergeving.” (Hebr. 9: 22)

Het bloed van Christus antwoordt voor het bloed van den zondaar, die voldoet aan de voorwaarden, in het Evangelie van Christus gesteld. De evansten van die verzoening worden allen geboden, tot wie het Evangelie wordt gepredikt, doch worden slechts verkregen door hen, die er gehoorzaamheid aan betoonen. De Schrifuurplaats wordt dikwijls aangehaald: „Het bloed van Jezus Christus, Zijn Zoon reinigt ons van alle zonden.” Doch dit is slechts een gedeelte van den tekst, en is daarom misleidend. Hier is de schriftuurplaats, zooals ze luidt: „En dit is de verkondiging, die wij van Hem gehoord hebben, en wij u verkondigen, dat God een licht is en gansch geene duisternis in Hem is. Indien wij zeggen, dat wij gemeenschap met Hem hebben en wij in de duisternis wandelen, zoo liegen wij en doen de waarheid niet. Maar indien wij in het licht wandelen, gelijk Hij in het licht is, zoo hebben wij gemeenschap met elkander en het bloed van Jezus Christus, Zijnen Zoon, reinigt ons van alle zonden”. (1 Joh. 1:5-7).

De doop werd op goddelijk bevel ingesteld voor de vergeving van zonden. Hij is daarom noodzakelijk. Het is een teken van reiniging, zuivering, dood voor de zonde, begrafenis van de wereld en opstanding tot een nieuw leven in Christus Jezus. Want de doop beteekent onderdompeling. Het besprenkelen of gieten van water op het lichaam is geen doop. De verordening van den doop, door Johannes, den voorlooper, gepredikt door Christus zelf en door de apostelen, die Hij als Zijn boodschappers uitzond, was beide een begrafenis en een geboorte. Toen Jezus door Johannes werd gedoopt, was het in de rivier Jordaan:

„Toen kwam Hij van Galilea naar de Jordaan tot Johannes om van hem gedoopt te worden. Doch Johannes weigerde Hem zeer, zeggende: Mij is noodig van U gedoopt te worden en komt Gij tot mij? Maar Jezus antwoordende, zeide tot hem: Laat nu af; want aldus betaamt het ons, alle gerechtigheid te vervullen. Toen liet hij van Hem af. En Jezus gedoopt zijnde, is terstond opgeklimmen uit het water; en zie, de hemelen werden Hem geopend, en

hij zag den Geest Gods nederdalen, gelijk eene duive en op Hem komen. En zie, eene stem uit de hemelen, zeggende: Deze is Mijn Zoon, Mijn Geliefde, in welken Ik Mijn welbehagen heb” (Matth. 3:13-17).

Jezus zeide tot Nicodemus: „Voorwaar, voorwaar zeg ik u: tenzij dat iemand wederom geboren worde, hij kan het koninkrijk Gods niet zien” (Joh. 3:5). Jezus zelf gaf het voorbeeld en werd geboren uit water en uit Geest, en ofschoon Hij geen zonde kende, moest Hij gedoopt worden om „alle gerechtigheid te vervullen”. Toen Filippus den kamerling van Ethiopië doopte: „En zij daalden beiden af in het water, zoo Filippus als de Kamerling en hij doopte hem. En toen zij uit het water waren opgekomen, nam de Geest des Heeren Filippus weg”. (Hand. 8:36-39). Johannes doopte ook in Enon bij Salim, dewijl aldaar vele wateren waren” (Joh. 3:23). Paulus vergeleek den doop met een begrafenis en een opstanding. (Zie Rom. 6:3-5). Petrus haalde den zondvloed aan als een voorbeeld van den doop (1 Petr. 3:21).

De orde van het Evangelie, zooals door Christus en Zijn apostelen onderwezen was ten eerste geloof, ten tweede bekeering, ten derde doop door onderdompeling voor de vergeving van zonden met de belofte van den Heiligen Geest aan allen, die daaraan gehoorzaamden. De kinderdoop is een grove ketterij. Zonde is de overtreding der wet. Kinderen kunnen geen zonde bedrijven. De doop moet volgen op geloof en bekeering. Kinderen kunnen geen geloof oefenen en ze hebben niets, waarvan zij zich moeten bekeeren, zelfs al zouden zij tot bekeeren in staat zijn. God heeft nimmer iemand bevoelmachtigd, een kind te doopen. Jezus zegende kleine kinderen en zeide: „Dezulken is het koninkrijk der hemelen”. De voor God aannemelijke doop moet door iemand worden volbracht, die daadwerkelijk goddelijk gezag daartoe heeft. Deze moet in den naam van den Vader, van den Zoon en van den Heiligen Geest worden bediend. Niemand heeft het recht, zich die autoriteit aan te matigen. Die moet (Zie vervolg op blz. 77).



## »OOSTWAARTS NAAR DE RIJZENDE ZON«

door Oud. Richard P. Evans

**R**EIZIGERS in het Indianenland in West-Amerika worden getroffen door de eenvoudigheid van bestaan, waarin de inboorlingen zich verheugen.

Spreekwoordelijk gelukkig en zorgeloos verschillen zij van anderen in hun levenswijze. Sommige stammen hebben eeuwenlang gewoond in drie- en vier-verdieping hooge huizen van steen; anderen leefden op min of meer nomadische wijze. Zeer typeerend onder de laatsten zijn de Navajos.

Wanneer men door hun land



Navajo-huizen in den winter

reist, staat men verbaasd van hun leuke kleine huizen. Men roept uit: „Ik heb vandaag een honderd mijl afgelegd door deze nederzettingen en slechts vijf Indianen-woningen gezien. Waar wonen ze allemaal? Hoe kunnen ze zulke hutten huizen noemen?“

Wellicht is in beschaafde oogen de Navajo-woning onhoudbaar. Doch in deze woning is familielevens te vinden, discipline en een levensopvatting, welke gelijk staan met de moralen der blanken, zoo niet nog hooger zijn.

Deze ruwe *hogahns* zijn immer dicht bij een watervoorraad te vinden, nestelen zich meestal in smalle ra-

vijnen, beschut tegen de woestijnwinden. Hun woningen zijn eenvoudig, opgetrokken van blokken, geïsoleerd met cedarschors en van binnen en buiten met zware klei gemetseld. De vloeren zijn van aarde, het meubilair armzalig. In een put in het midden van den vloer wordt het vuur gestookt en de rook verdwijnt door een opening in het dak. Een ding echter is er, wat indruk maakt — de deur van iedere Navajo-woning, hetzij tijdelijk en eenvoudig of van blijvenden aard en geriefelijk, is gelegen op het oosten.

Wanneer men den Navajo vraagt naar deze gewoonte van de open stookplaats, zal hij verklaren: „Mijn deur ligt op het oosten naar de rijzende zon gekeerd, welke schijnt met het licht van den Grooten Geest, opdat haar eerste stralen mijn huis mogen binnenkomen en het den ganschen dag met vrede en vreugde mogen vervullen. Het is goed, den dag aldus te beginnen en met den rook van mijn morgenvuur stijgt een danklied uit mijn hart omhoog“.

De blanke kan zeer juist deze filosofie van den Navajo toepassen. Ofschoon onze woning nederig mag zijn, of dat het een paleis is; ofschoon de omstandigheden zich tegen ons schijnen te hebben gekeerd, gedenkt toch ons erfdeel als zonen van God! De wereld is Zijn schepping en Hij is haar indachtig. De mensch is Zijn rentmeester, is „heerschappij gegeven over de gansche aarde“ en „is, opdat hij vreugde moge hebben“.

God heeft ons het zonlicht van het Evangelie gegeven, wiens dag aanbreekt na een langen nacht van duisternis. Zijn stralen zullen ons tehuis vrede, zekerheid en dankbaarheid schenken — indien wij onze deur willen openen voor hen, die de waarheidstoorts dragen. Wendt het ge-  
laat oostwaarts naar de rijzende zon!

15 FEBRUARI 1938

## VAN DE REDACTIE

### PRINSES BEATRIX — WELKOM!

„Het is een prinsesje!” — Men hoorde het uit duizenden monden. in allerlei dialecten en accenten: het heugelijke nieuws, dat zoo langen tijd geheel Nederland in spanning had gehouden. Men leefde mede met het Vorstenhuis, aller gedachten gingen uit naar onze Prinses Juliana; de laatste dagen werden in stille spanning doorgebracht. Overal in de steden kondigden versieringen en feestelijke verlichting aan, dat Nederland iets groots en moois te wachten stond. En toen brak het als één jubeltoon uit: Er is een Prinsesje geboren! Vol liefde gingen aller harten uit naar dat blijde gebeuren, naar het kleine wezentje, dat zoovele harten met blijdschap vervulde. Er is een Prinsesje geboren! Klokken luidden de blijde mare in het rond, vreugdeschoten werden gelost en het Nederlandsche volk uitte zijn vreugde en medeleven met het Prinselijk Paar.

Doch bij al deze vreugde vergaten wij niet om Hem te danken, Wiens hand ons Nederland steeds heeft mogen zien en erkennen. Met dankbare gevoelens gedachten wij den zegen, welchen ons volk immer is

deelachtig geworden. Met vreugde mogen we thans erkennen, dat ook andere landen in onze vreugde deelen, want toch, bij dit heugelijke nieuws gingen weer vele harten open voor het land, dat hoewel klein, zoovele vreemdelingen een veilige schuilplaats heeft geboden in de benauwende dagen van oorlog en den vreeselijken nasleep, welke dit monster immer met zich voert.

Ons hart klopte van vreugde, toen wij dit alles beleefden en in zeer vele harten kwam thans duidelijker wellicht dan ooit tevoren de betekenis der woorden, reeds als kind geleerd: „Ik heb u lief, mijn Nederland.”

Naast onze dankgevoelens voor dezen rijken zegen, het Prinselijk Paar geschonken, vragen wij den Heere, beiden te zegenen met wijsheid en kennis, opdat Zij hun kindje mogen grootbrengen overeenkomstig Zijn wil; en dat daardoor hun wensch in vervulling moge gaan, welchen Zij in haar naam hebben tot uiting gebracht: Zij, die gelukkig maakt. — Moge de Heere hen tot dit doeleinde bijstaan en leiden!

— J. A. Riet.

\* \* \*

### WEEST GIJ SLECHTS BEVREESD VOOR UZELF

Indien onze slechte, onuitgesproken gedachten tegen ons worden geboekt, zullen dan ook de goede onuitgesproken gedachten, de liefde en zachtheid, het medelijden, de schoonheid en milddadigheid, welke het hart tot stil goetdoen aanzetten, niet eveneens worden onthouden? Men zegt, dat onze woorden, eenmaal aan de lippen ontvloden, voorttreiden en steeds maar weer terugkaatsen. Indien dit met onze woorden het geval is, waarom dan niet met onze gedachten? Wij weten nimmer, hoe ver of hoe diep onze woorden zullen zinken. Zij kunnen zeer snel een grooten afstand afleggen of zich eenvoudig toegang

verschaffen tot een dicht nabijzind hart en daar wonen, en tot iets goeds opgroeien. Het is goed, een wacht voor onze lippen te zetten. En het is juist zoo goed, onze gedachten te beheerschen.

Went u zich er daarom aan, over niets anders te denken dan wat u ten volle zoudt kunnen openbaren, indien dit van u zou worden gevraagd, zoodat, wanneer uw ziel wordt blootgelegd, er zich niets in zou bevinden, dat niet zonder schaamte aan het licht kon worden gebracht. De sleutel voor ieder persoon zijn zijn gedachten. Zooals uw gewoonlijke gedachten zijn, zoo zal ook de aard van uw geest zijn,

(Zie vervolg op blz. 73).

## HET AVONDMAAL

**H**ET AVONDMAAL is een zeer eenvoudige, maar ook een zeer gewichtige verordening, en daarom zal ik trachten, eenvoudig, maar met groot gevoel, er over te spreken.

Als Heiligen der laatste dagen gelooven wij, dat wij Zion zijn, het uitverkoren volk des Heeren. Ik ben mij er wel van bewust, dat wij, door dit te zeggen, spoedig verkeerd begrepen worden en ons verwaandheid en zellingenomenheid worden verweten. Maar de Heere heeft het gesproken, en dat geeft ons een zware verantwoordelijkheid, want Zion beteekent, volgens laterdaagsche openbaring, „de reine van harte” en de reinen van harte zijn de ware discipelen van Jezus Christus. Indien wij werkelijk de volgelingen van Christus willen zijn, indien wij van Zion willen zijn, moeten wij „vanuit de wereld” komen en rein van hart worden.

Dat is een moeilijke taak, een taak, die met het sluiten van het eeuwig verbond in het watergraf begon. Maar de Heere staat ons nabij in onze moeilijkheid en Hij heeft ons een verder teeken gegeven, om ons gestadig er aan te herinneren, dat wij Zijn volgelingen, de reinen van harte, het ware Zion, zijn. Het is het Avondmaal. Heiligen der laatste dagen moeten rein van hart zijn. Het deelnemen aan het Avondmaal helpt ons, zoo te blijven.

Het is een getuigenis voor God, dat wij nog steeds den naam van Christus belijden, en besloten hebben om te trachten. Zijne geboden te onderhouden in de hoop, dat wij voor altoos Zijnen Geest met ons mogen hebben. Waardiglijk van het Sacrament nemen kan daarom worden beschouwd als een middel ter vernieuwing onzer verbonden met den Heer, ter erkenning der onderlinge gemeenschap onder de leden en ter heilige getuigenis van ons recht en onze aanspraak op het lidmaatschap in de Kerk van Christus.

In dit licht beschouwd, kan men het nu zoo opvatten, dat het Avondmaal niet is ingesteld als een bij-

zonder middel om vergeving van zonden te waarborgen; noch eenige andere zegening, behalve die van een vernieuwde uitstorting van den Heiligen Geest, welke dan ook alle noodige zegeningen in zich sluit.

Alleen de reinen van harte kunnen deze zegeningen genieten. Er rest dus slechts te zeggen, dat het nuttigen van het Avondmaal beperkt is tot dezulken, wier geweten vrij is van ernstige overtreding; derhalve tot hen, die den Heere welgevallig zijn. Het is in dit geval aan een ieder, zichzelf te beoordeelen.

Maar ik wensch een woord van aanmoediging te geven aan sommigen die, voor welke persoonlijke reden ook, bitter en onbuigzaam zijn, en die weigeren rein van hart te worden en die daarom nooit het Avondmaal nuttigen. Zij juist hebben er behoefte aan. Ik bedoel op de manier, zooals de volgende kleine geschiedenis aantoont:

Op zekere keer had mijnheer Bruin zich geërgerd aan mijnheer Leen. Zij werden vijanden en droegen elkander geen goed hart toe. De vervreemding van elkaar duurde reeds geruimen tijd. Hoe langer dit duurde, hoe verbitterder zij op elkaar werden. Op zekeren dag, na maandenlange verwijdering, kwamen zij onverwachts elkaar op straat tegen en voordat de een of de ander zich de oude afgunst kon herinneren, gaven zij elkaar een flinke hand en keken elkander voor een oogenblik recht in de oogen. Er volgde toen een kort gesprek en beiden namen als vrienden afscheid. Ziet U, wat er gebeurde? Er was tusschen de twee een teeken gegeven en de oude vijandschap verdween.

Dat nu is precies, wat het deelnemen aan het Avondmaal voor sommigen van ons zal doen. Het is een teeken, dat de duisternis en hardheid van ons hart zal doen verdwijnen en inplaats daarvan Zion zal vestigen.

— William Mulder.

## DE GESCHIEDENIS VAN TWEE LAMPEN

*Een moderne gelijkenis*

Door Oud. JAMES E. TALMAGE

ONDER DE stoffelijke dingen van het verleden — dingen, die mij door lielijke herinneringen daaraan of door aangenaam gebruik daarvan



James E. Talmage

De schrijver van deze beteekenisvolle gelijkenis behoeft niet te worden voorgesteld. Oud. Talmage was van 1911 tot aan zijn dood in 1933 lid van den Raad der Twaalven. Eens werd hij als een der ontwikkeldste en geleerdste mannen in Amerika beschouwd, aangezien hij zoowel wetenschappelijk als geestelijk zeer goed onderlegd was. Zijn geschriften beslaan boekdeelen, waarvan de voornaamste wel zijn *De Artikelen des Geloofs*, *The Vitality of Mormonism* (Levenskracht van het Mormonisme) en *Jezus de Christus*; een uittreksel van het laatste boek is elders in dit nummer te vinden.

gewoonlijk de „studentenlamp” genoemd. In het langverleden, waarvan ik nu spreek, was de gasverlichting nog slechts in de groote plaatsen bekend, en electriche lichten in vertrekken was iets zeer nieuws. Voor de gewone huisverlichting werden gewoonlijk olielampen gebruikt.

Ik had deze lamp van zuinig opgespaard geld gekocht. Ze behoorde tot mijn liefste bezittingen. Ik zorgde er goed voor en ik was er even trotsch op als een ruiter op zijn lievelingspaard. Ik gebruikte ze tijdens vele van mijn school- en collegedagen. Vroeg of laat op den dag verlichtte ze mijn boeken en ze werd een medelevende kameraad, een inspiratie voor verstandelijke en geestelijke helderheid. Op zekeren zomeravond zat ik heerlijk rustig buiten voor de deur van de kamer, waar ik woonde en studeerde. Een vreemdeling naderde. Hij had een tasch bij zich en bleek vriendelijk en onderhoudend te zijn. Ik bracht nog een stoel naar buiten en we babbelden, totdat de schemering in duisternis overging. Toen was het dat hij me vroeg: „Welk soort lamp gebruikt u?”

„Een Argand-lamp, een van de beste”, was mijn vertrouwelijk antwoord.

Toen hij mijn goedverzorgde kameraad zag, was mijn bezoeker er vol lof over, doch tot mijn verbazing nam hij uit zijn tasch een andere lamp, bekend als de „Rochester”. Terwijl hij zijn lamp opstak, wier lampegglas met dat van mijn lamp te vergelijken was als een fabrieksschoorsteen naast dien van een huis, zeide mijn vriend: „Deze lamp is volgens de laatste successen op het gebied der wetenschap gemaakt en overtreft alles, wat tot nu toe als middel tot kunstmatige verlichting werd vervaardigd”. Tot op dat moment van overtuigende demonstratie was ik

in vervolgen dagen zeer dierbaar zijn geworden — is een lamp. Het is een Argand-model, in de dagen, toen ze nog zeer bekend waren,

mij nooit het halfduister, waarin ik zoovele maanden had gewoond en gearbeid, bewust geweest. Mijn eigen kleine Argand verspreidde een zwak, geel schijnsel naast het schitterende licht van de „Rochester”.

„Ik zal uw lamp koopen”, zeide ik; „u behoeft niet verder te praten of te verklaren”.

Twee dagen later kwam ik den lampenkoopman op straat tegen, ongeveer in den middag en hij zeide me, dat de zaken heel goed gingen. „Maar”, zeide ik, „werkt u vandaag niet?” Zijn antwoord was een les. „Denkt u, dat ik zoo dwaas zal zijn om bij daglicht te trachten, mijn lampen te verkoopen?”

Dit is de geschiedenis. Overdenkt nu de toepassing van een gedeelte, een zeer klein gedeelte, er van.

„Laat uw licht alzoo schijnen voor de menschen, dat zij uw goede wer-

ken mogen zien en uw Vader, Die in de hemelen is, verheerlijken”.

De man, die mij een lamp wilde verkoopen, geringschatte de mijne niet. Hij zette zijn grooter licht naast mijn zwakke vlam en ik haastte me, het beste te bemachtigen.

De zendingen van de Kerk van Jezus Christus worden heden uitgezonden, niet om de gelooven der menschen aan te vallen of belachelijk te maken, doch om de wereld een verhevener licht te geven, waardoor het wazige halfduister van de flikkerende vlammen der door menschen gemaakte gelooven op zal vallen. Het werk der Kerk is opbouwend, niet afbrekend.

Wat de verdere beteekenis van de gelijkenis aangaat, laat hem, die oogen en een hart heeft, zien en verstaan.

\* \* \*

## Weest gij slechts bevreesd voor uzelf

Vervolg van blz. 70

want de ziel wordt door de gedachten geleid.

Ons karakter is immer binnenin onszelf, doch onze reputatie is het licht, waardoor de wereld zoekt naar wat we zijn — het is, wat de mannen en vrouwen van ons denken; doch karakter is, wat God en de engelen van ons weten.

Weest gij daarom bevreesd voor uzelf, en hebt voor niets anders

ontzag dan voor uw eigen geweten, want er is in ieder mensch een strenge censor van zijn manieren. En hij, die voor dezen rechter eerbied heeft, zal zelden iets doen, waarvan hij zich zal moeten bekeeren.

Hij, die in oprechtheid wandelt en in zijn hart de waarheid spreekt, en nederig wandelt voor den Heere, zal in het Heilige Huis wonen.

— Elma Haymond Wagner.

\* \* \*

## BIJ DE VOORPAGINA

Meer dan vijftig jaar geleden zond President John Taylor een groep Heiligen der laatste dagen ten noorden van Salt Lake City om zich in westelijk Canada te vestigen. Zij stonden onder leiding van Oud. Charles Ora Card en een der door hen gestichte steden werd naar hem genoemd — Cardston, Alberta.

Heden zijn er drie stakes van Zion in de provincie Alberta met een totaal ledenaantal van meer dan 10.000. — De Cardston-tempel werd in 1923 voltooid en door President Heber J. Grant ingewijd. Algemeen wordt dit gebouw als het schoonste in westelijk Canada erkend. Deze tempel, op de voorpagina van dit nummer van *De Ster* afgebeeld, kostte 1.000.000 dollar. Binnen zijn muren verrichten thans duizenden getrouwe Heiligen der laatste dagen plaatsvervangende verordeningen voor hun dooden.

## ZIE MAAR DAT JE 'T KRIJGT

Een kort verhaal

door Eldred Johnstone

**J**ONGE HARRY OLGIN, reiziger, nam terloops een pakje nootjes uit de doos op de toonbank. „Neem altijd alles maar, wat je kan krijgen”, redeneerde hij. „Iedereen wacht toch maar op een kans om wat je hebt uit je handen te grissen”.

„Denk je dat?” De wat oudere eigenaar, Aaron Peck, zat met zijn stoel bij de deuropening juist buiten het bereik van de groote regendroppels. „Denk je eigenlijk niet, dat iemand juist dezelfde behandeling krijgt als hij anderen geeft?”

„Ben je dwaas, Peck, en als je in de stad woonde, net als ik, dan zou je wel tot de ontdekking komen, dat iemand met hersens er ook niet zoo over denkt. Halen wat je er van halen kunt gaat in deze dagen heel goed op, hoor!”

Peck scheen er over na te denken. „Kan zijn”, zei hij na een poosje. „Maar hoe gaat het dan met jou, Olgin? Stel je nu eens voor, dat ze jou in een hoekje willen duwen, verwacht je dan, dat zij van die gelegenheid dan eens lijn gebruik zullen maken? Jij zou dus zoo behandeld willen worden, hè?”

„Wie? Ik?”, bulderde Olgin. „Zeg, ga door, iedereen die iets van mij te pakken kan krijgen, is welkom hoor! Jô, hij zal het moeten verdienen! Zie maar dat je 't krijgt! Dat is mijn slagwoord. Je zou gek zijn, als je niet alles nam, wat je te pakken kan krijgen en de kans schoon is. Wel, Peck, als ik toch niets meer aan je kwijt kan, ga ik maar”.

Hij reed in den hevigen zomerbui weg, terwijl hij Peck, nadenkend op een tandenstokerkauwend, achterliet.

Merton Allen reed in zijn ouden bemodderden wagen voor. Zijn mager gelaat stond nog ernstiger dan anders.

„Hé Aaron!” riep hij. „Heb je dien reiziger Olgin de laatste dagen nog gezien?”

„Net een half uur geleden vertrokken, Mert. Wat is er?”

„Ik krijg nog steeds twaalf dollar

van 'm van verleden voorjaar, toen ik een lading rommel van hem heb versleept. Kan het maar niet van 'm te pakken krijgen. Heb het geld nu juist zoo hard noodig, om wat asphalt te koopen. Mijn dak lekt als een zeef”.

„Heb je 'm een rekening gestuurd, Mert?”

„Natuurlijk en ik heb 'm wel vijf of zes maal onderweg aangehouden, wanneer ik vast en zeker wist, dat hij geld bij zich had, maar hij lacht me gewoon uit. „Zie maar, dat je 't krijgt” zegt-ie en hij maakt er gewoon een grapje mee.”

„Ik zou 'm er toch een volgende keer weer eens om lastig vallen, als ik jou was, Mert”.

„k Wou, dat jij het voor me kon binnen krijgen, Aaron. Hij moet mevrouw Millis ook nog twee dollar betalen, die ze wel nooit zal krijgen!”

„Die oude mevrouw Millis? Waarvoor?”

„Hij heeft daar een nacht gelogd en hij heeft haar ontbijt en middagmaal laten klaarmaken. Ze kan het geld ook zoo goed gebruiken, maar hij zegt haar precies 't zelfde. „Zie maar dat je 't krijgt” zegt-ie”.

De telefoon rinkelde. Peck pakte potlood en orderbloc en nam den haak op. „Lo. Wat zegt u? Olgin, jij? Wat zeg je? Neen toch! Ja-a, er zal een span paarden aan te pas moeten komen. om ze er uit te krijgen, maar ik ken niemand, die op een dag zooals deze er graag met zijn paarden op uit trekt”.

Peck hield zijn hand voor den haak en sprak toen snel tegen Mert. „Het is die jonge Olgin. Zijn auto is op de Lummel's brug geslipt en door de leuning gevlogen. Staat nu recht op in een modderbank. Zegt, dat de modder tot aan zijn knieën reikte, toen hij naar de telefoon trachtte te komen. Wil er uit gesleept worden”.

„Niet door mij”, verklaarde Mert. „Zou 't wel graag willen doen, als hij betaalde, maar ik heb er genoeg van om te worden uitgelachen, als ik om mijn geld vraag. Voor mijn

part kan hij daar voor goed blijven zitten”.

Vanuit den haak klonken gedempte geluiden.

„Wacht nou es even”, raadde Peck aan. „Er is niemand aan dezen kant van de rivier, die zoo dichtbij is om hem te helpen, dus wij moeten het doen, geld of geen geld. Kan toch een mensch met zulk weer niet aan z'n lot overlaten, maar ik denk er juist aan, dat hij zoo'n beetje in onze handen overgeleverd is. Zou je 'm er uit halen, als hij je zijn schuld betaalde en ook voor dit baantje en dan nog wel alles contant?”

„Natuurlijk, maar als Olgin weer zegt: „Zie maar dat je 't krijgt”?

„Dat ga ik nu juist ook eens probeeren”. Peck bracht den haak weer aan zijn oor.

„Hé, Olgin, schei nu eens uit met dat geschreeuw! Ik probeerde iemand te vinden, die je kon helpen. 'k Weet heusch niemand. Op zoo'n dag krijg je er toch niemand met een span uit. Duurt wel weer even, voor je het schoon hebt ook! Is er ook drijzand daar?”

Olgin's geschreeuw kon door den geheelen winkel gehoord worden. „Drijzand! Kun je niet gauw hulp krijgen, Peck? Peck, je kunt me hier toch niet aan mijn lot overlaten! Zoek toch vlug iemand voor me op, Peck!”

„Nu ja, leg in ieder geval den haak maar neer, Olgin, ik zal zien, wat ik voor je doen kan”. Peck hing den haak op. „Kan geen kwaad voor 'm, om eens even te wachten en na te denken. Nu Mert, ik weet, dat hij geld bij zich heeft, dus als je er met je werkspan op uit wilt gaan en het praten aan mij overlaten, zal ik zijn eigen raad opvolgen en ik geloof, dat we voor ditmaal ons geld zullen loskrijgen”.

„'t Is omdat jij het zegt, anders deed ik het niet, Aaron”, verklaarde Mert, terwijl hij wegreed.

Ondanks Olgin's herhaald en ongeduldig bellen vond Peck toch nog tijd, om het een en ander uit te rekenen, voor Mert met zijn werkspan terugkwam. Daarna riep hij juffrouw Peck om op den winkel te passen. Peck ging met Mert naar de bank, waar ze Olgin vonden, met besmeurd

gezicht, stijl onder den modder en doorwaternat. „Ze zinkt ieder minuut dieper weg, jullie stomme boeren”, schreeuwde hij heesch. „Gaat direct aan het werk!”

„Oooh, we kunnen ze er gauw genoeg uit hebben”, antwoordde Peck, zonder echter aanstalten te maken om van den wagen te komen. „Maar kan je ons betalen?”

„Ik zal je tien dollar geven. Dat is het uiterste”.

„Niet op een dag als vandaag. Heb jij ooit voor een span paarden een tuig schoongemaakt? Dat zal je kosten...” hij keek op het velletje papier in zijn hand, „precies dertig dollar en zeven en tachtig cents, vooruit te voldoen”.

Olgin stond verbaasd. „Dertig dollar en zeven en tachtig cents?” herhaalde hij ongeloofig. „Je bent gek geworden, Peck. Ik geel je tien dollar. Gaan jullie beginnen?”

Peck schudde langzaam zijn grijze hoofd. „Betaal ons direct of we keeren terug”.

Olgin was woedend. „Je wilt me uitkleeden, hè? Zie maar, dat je 't krijgt! Zie...”

„Wacht even, Olgin. In die dertig dollar en zeven en tachtig cents zijn begrepen vijftien dollar voor dit karweitje en dat is een spotkoopje; dan twaalf dollar, die Mert nog van je krijgt voor dat sleepwerk; dan twee dollar, die je mevrouw Millis schuldig bent; een dollar en twee cents, die je me schuldig bent voor peren, olienoten en allerlei lekkers, dan een intercommunaal gesprek, dat je me vergat te betalen. En vergeet niet, Olgin, dat ik alleen maar je eigen raad opvolg”.

Olgin's woede maakte hem geheel in de war. Hij danste op de modderbank op en neer en zwaaide wild met de armen. Toen hapte hij naar adem en Peck zei luid: „Het geeft niets, Mert. Keer maar om en laten we naar huis gaan”.

Mert zette de paarden aan en liet ze keeren. „Dag Olgin”, riep Peck. „Jammer om zoo'n mooien wagen te moeten verliezen”.

Olgin staarde hen ongeloofig aan. Toen de wagen langzaam weghobbelde, strompelde hij er achter aan.

(Zie vervolg op blz. 77).

## GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

### Aangekomen

Op Vrijdag, 4 Februari j.l., kwamen de volgende zendelingen vanuit Amerika aan, ten einde in Nederland zendingsarbeid te verrichten. Hun werden de volgende plaatsen aangewezen: Oud. Cornelis Barton van Roy, Utah, naar Den Haag; Oud. Alma F. Evans van Raymond, Alberta, Canada, naar Haarlem; Oud. John Robert Kest van Oakland, Californië naar Rotterdam.

### Aangesteld

Oud. Frank B. Jex werd als overziend ouderling van het Rotterdamsche district ontslagen en Oud. Alma Guthrie werd in zijn plaats aangesteld.

### Inzegeningen

Sophia van Maaswinkel, dochtertje van Adrianus van Maaswinkel en Cornelia Maaswinkel-Koelemeijer van Haarlem werd op 2 Januari j.l. door Oud. Alma Guthrie ingezegend. Het zootje van Leendert P. Andriess en Louise Andriess-de Zwart van Rotterdam werd op dienzelfden datum te Rotterdam door Br. Jentje Borger ingezegend en ontving den naam Lodewijk Jacob. Oud. Burnis R. Finlinson zegende het zootje van Hermanus Wolf en Barbara Wolf-van Buuren van Rotterdam—Overmaas op 23 Januari j.l. Hij ontving den naam Cornelis Wilhelm.

### Gemeentepresidentschappen gereorganiseerd

Broeders Egbertus Heining en J. J. Claus werden als tweede raadgever en secretaris van het presidentschap der Haagsche gemeente ontslagen. Broeder Claus werd aangesteld als tweede raadgever in het presidentschap en Broeder Pieter v. d. Meide Jr. is thans als secretaris werkzaam.

Broeder Pieter Combee Sr. werd aangesteld als secretaris van het Utrechtsche gemeentepresidentschap.

Op 6 Februari j.l. werden de broeders Jan v. d. Merwe Sr., Daniël v. d. Waal en Gerrit L. de Jong ontslagen als resp. president, eerste raadgever en secretaris der Dordrechtsche gemeente. Dienzelfden dag werd Oud. John A. Roghaar als gemeentepresident terzijde gezet.

### Demonstratie-wedstrijd door zendelingen

Een aantal zendelingen speelde een demonstratie-wedstrijd in Amerikaansch korfballen op Zaterdag 29 Januari, tijdens de officieele opening van een nieuwe gymnastiekschool, door de K.L.M. op haar vliegveld te Schiphol gebouwd. Dit gebouw, in elk opzicht zeer modern, werd opgetrokken voor het personeel van de K.L.M. om hen in de gelegenheid te stellen, zich lichamelijk fit te houden. Hun diensten aan het publiek eischen lichamelijke geschiktheid en de K.L.M. is voor dezen stap in het belang van haar personeel en het publiek te complimenteeren.

De spelende zendelingen en enkele anderen, die als toeschouwer medegingen, alsmede Pres. en Zr. Murdock, gingen hiertoe naar Amsterdam. Daar werden zij opgewacht door de bus van de K.L.M., welke hen naar het vliegveld bracht. Nadat de opening had plaatsgehad, werden in den loop van den middag enkele uitstekende demonstraties gegeven, ten einde den bezoekers een idee te geven van de mogelijkheden, welke dit gebouw biedt.

Twee groepen zendelingen kwamen tegen elkander in korfballen uit. De eene groep droeg witte shirts, waarop van voren met zwarte letters het woord „Mormon” te lezen stond, terwijl de andere spelers de kleuren droegen van de A.M.V J.-club van Amsterdam, door wiens bemiddeling ons de uitnodiging bereikte. Voor het spel begon, werd Oud Frank B. Jex de gelegenheid gegeven, den aanwezigen toe te spreken en hij verklaarde, wie de zendelingen waren en gaf namens de zendelingen zijn waardeering te kennen voor de hun gegeven invitatie. De zendelingen Jex, Guthrie, Roghaar, Vorkink, Lybbert, Draper, Jergensen, Buchanan, Bird, Nelson en Koew namen aan het spel deel en Oud. Lambert was scheidsrechter.

### »De Weg tot Volmaking« door Genealogische Vereeniging uitgegeven

Zeer spoedig zal door de Genealogische Vereeniging in Nederland in boekvorm



worden uitgegeven het bekende werk van Joseph Fielding Smith „De Weg tot Volmaking”. — Een gedeelte hiervan werd geruimen tijd als bijlage in *De Ster* opgenomen, doch thans zal het in zijn geheel verkrijgbaar zijn.

De Genealogische Vereniging in iedere gemeente is in staat omtrent den

prijs en wijze van bestellen nadere inlichtingen te geven.

Wij zijn er van overtuigd, dat de prijs niemand kan weerhouden, zich dit boek aan te schaffen, waarin zeer vele Evangelieleerstellingen op duidelijke en eenvoudige wijze zijn uiteengezet.

\* \* \*

## Bekeering en Doop

(Vervolg van blz. 68)

van God komen of de doop zal van nul en geener waarde zijn. Wanneer juist bediend, brengt deze doop vergeving van zonden en de gedoopte

geloover word een nieuw schepsel, staat rein voor God en is bereid om de gave des Heiligen Geestes te ontvangen.

\* \* \*

## Zie maar dat je 't krijgt

(Vervolg van blz. 75)

„Hé Peck! Je hebt gelijk. Ik zal je betalen, maar . . .”

„Vooruit betalen”, viel Peck hem in de rede. De vingers van den jongeman beefden, toen hij het vereischte bedrag uittelde en aan Peck gaf, die hem het gespecificeerde rekeningetje als kwitantie gaf.

„Nu, kerel”, begon Peck vriendelijk, toen Mert den sleepketting uitlegde, „je weet heel goed, dat ik nog nooit zoo zaken met je heb gedaan. Maar misschien zie je nu wel in, dat

je vriendelijk en juist tegenover anderen moet staan en dan van hen hetzelfde kan verwachten, of anders kun je alles op alles zetten om er van te halen, wat er van te halen valt en het risico aanvaarden, om zell ook te worden uitgekleed. Jij hebt de methode gevolgd, die jij wilde”, eindigde hij, terwijl hij het geld in zijn zak liet glijden, „en wij voeren ze maar op dezelfde manier door”.

\* \* \*

**I**ndien het Evangelie, zooals in het *Boek van Mormon* verkondigd, door een omgeving, een dorp, een stad of een wereld werd aangenomen, dan zou er geen diefstal meer bestaan, geen leugen, geen bedrog, geen afzetten, geen voortdurend breken van beloften, geen verkeerd handelen, geen afpersing, geen haat, geen nijd, en geen kwaadspreken — omdat gehoorzaamheid aan het Evangelie bekeering insluit, hetgeen niets meer of minder beteekent dan het uit onze gedachten bannen van alle kwade neigingen en het nalaten van verkeerde handelingen.

De vreugde, welke mijn ziel bij het lezen van dat heilig verslag vervulde, den geest van kennis en licht en begrijpen en van hoop en vreugde en liefdadigheid, welke mijn hart vervulde, kan ik niemand bekend maken; ten einde diezelfde vreugde te genieten, dient men ze te ondervinden. — Parley P. Pratt.

## JESUS DE CHRISTUS

door *James E. Talmage*

### HOOFDSTUK XXVII.

(Vervolg)

#### Het overrekenen der kosten <sup>1)</sup>

Zooals het in Galilea was geweest, was het ook in Perea en Judea — groote menigten kwamen tot den Meester, wanneer Hij in het openbaar verscheen. Toen eens een schriftgeleerde zichzelf als een discipel had voorgesteld en aangeboden, overal te volgen, waar de Meester henenging, had Jezus gesproken van de zelfverloochening, ontbering en het lijden, welke toegewijd dienstbetoon met zich bracht met het gevolg, dat des mans geestdrift spoedig was verflauwd. <sup>2)</sup> Zoo ook nu paste Jezus op de vurige menigte een oprechtheidsproef toe. Hij wenschte slechts oprechte discipelen, geen geestdriftigen van één dag, klaar om Zijn zaak vaarwel te zeggen, wanneer moeite en opoffering het meest noodig waren. Hij zifte de menschen aldus: „Indien iemand tot Mij komt en niet haat zijnen vader en moeder en vrouw en kinderen en broeders en zusters, ja ook zelfs zijn eigen leven, die kan Mijn discipel niet zijn”. Er werd als voorwaarde voor het discipelschap geen letterlijke haat jegens iemands familie bedoeld; in werkelijkheid heeft een man, die zich overgeeft aan haat of eenige andere verkeerde gevoelens, zeer zeker bekeering en verandering noodig. Het overwicht van den plicht tegenover God over persoonlijke en familiebelangen aan de zijde van iemand, die de verplichtingen als een discipel had aanvaard, was het voorschrift. <sup>3)</sup>

Zooals Jezus duidelijk maakte, is het zeer juist, de kosten te overrekenen, alvorens zich aan een groote onderneming te wagen, zelfs in gewone aangelegenheden. Een man, die wenscht te bouwen, hetzij een toren of een huis, tracht voor hij begint te werken, de te maken uitgaven vast te stellen; anders kan hij wellicht niet verder komen dan het leggen van de fundeering; dan zal hij niet alleen bemerken, dat hij verloren heeft, omdat het onafgemaakte gebouw van geen waarde is, doch de menschen zouden hem eveneens wegens zijn gebrek aan wijs overleg bespotten. Zoo ook zal een koning, die zijn koninkrijk door vijandelijke indringers bedreigd ziet, niet roekeloos ten strijde trekken; hij tracht eerst de sterkte zijner vijanden vast te stellen; en dan zal hij, indien hij ziet, dat het verschil te groot is, een gezant uitzenden, om vrede

<sup>1)</sup> Luk. 14:25-35.

<sup>2)</sup> Matth. 8:19, 20; vergelijk Luk. 9:57, 58. Zie hoofdstuk XX.

<sup>3)</sup> Vergelijk het voorschrift onder de Mozaische bediening. Deut. 13:6-11; en merkt wel op de toepassing van het beginsel op de apostelen, Matth. 10:37-39.

tot stand te brengen. „Alzoo dan een iegelijk van u”, zeide Jezus tot de menschen om Hem heen, „die niet verlaat alles wat Hij heeft, die kan Mijn discipel niet zijn”. Van allen, die zich in Zijn dienst zouden begeven, werd verwacht, hun zelfopofferend dienstbetoon te handhaven. Hij wenschte geen discipelen, die zouden worden als zout, dat bedorven is, smakeloos en nutteloos. „Wie ooren heeft om te hooren, die hoore!”<sup>1)</sup>

Zaligheid voor »tollenaars en zondaars« – toelichtende gelijkenissen?)

De Farizeën in Galilea hadden op onverdraagzame wijze Jezus becritisceerd, uit oorzaak van Zijn vriendelijke en hulpvaardige diensten onder de tollenaars en hun soortgenooten, die gering-schattend werden gerangschikt onder „tollenaars en zondaars”.<sup>3)</sup> Hij had op deze onvriendelijke lastering geantwoord door te zeggen, dat een geneesheer het meest noodig was voor hen, die ziek zijn en dat Hij was gekomen om zondaars tot bekeering te roepen. De Judeesche Farizeën brachten een zelfde klacht naar voren en waren vooral boos, toen zij zagen, dat „al de tollenaars en de zondaars naderden tot Hem, om Hem te hooren.” Hij beantwoordde hun murmureeringen door een aantal gelijkenissen te geven, bestemd teneinde den op ons rustenden plicht aan te toonen om de verlorenen te herstellen en de vreugde over het succes van zulk een God welgevallige poging. De eerste dezer gelijkenissen was die van het afgedwaalde schaap; deze hebben wij reeds eerder behandeld in verband met Zijn onderrichtende toespraak tot de discipelen in Galilea.<sup>4)</sup> De toepassing er van is in het huidige voorval iets verschillend van die der reeds eerder aangehaalde. De les bij die latere gebeurtenis was gericht tot de zelfzuchtige Farizeën en schriftgeleerden, die de godsregeering verpersoonlijkten en wier vaste plicht het had moeten zijn, voor de afgedwaalden en verlorenen te zorgen. Indien de „tollenaars en zondaars”, die door deze geestelijken zoo algemeen werden vervloekt, wel bijna zoo slecht waren als zij werden voorgesteld, indien zij de menschen waren, die door de omheining van het pad der wet waren heen-gebroken en in zekere mate afvallig waren geworden, dan waren zij het, tot wie de helpende hand van zendingsdienstbetoon het best kon worden uitgestrekt. In geen enkel voorval aangaande de Farizeesche besmetting van of openlijke aanklacht tegen deze „tollenaars en zondaars”, vinden wij, dat Jezus hun aangebrachte booze handelingen verdedigde; Zijn houding jegens deze geestelijk zieken was die van een toegewijden heelmeeester: Zijn gevoelens jegens deze afgedwaalde schapen waren die van een liefhebbenden herder, wiens grootste verlangen was, hen te vinden en terug te brengen tot de kudde.

(Wordt vervolgd)

<sup>1)</sup> Vergelijk Matth. 5:13; Mark. 9:50.

<sup>2)</sup> Lukas 15.

<sup>3)</sup> Matth. 9:10-13; Mark. 2:15-17; Luk. 5:29-32. Zie hoofdstuk XIV.

<sup>4)</sup> Matth. 18:12-14. Zie hoofdstuk XXIV.

## Vergaderplaatsen van de Heiligen der Laatste Dagen.

Almelo

- 3e Westerdokstraat 25.

Amsterdam

- Weteringschans 101.

Apeldoorn

- Leeuwerikweg 36.

Arnhem

- Boulevard Heuvelink 179.

Delft

- Koornmarkt 21.

Den Haag

- Loosduinschekade 11.

Den Helder

- Jansen Dwarsstraat 8.

Dordrecht

- Museumstraat 23.

Utrecht

- Witte Vrouwensingel 92.

Gouda

- Keizerstraat 7.

Groningen

- Poelestraat 54.

Haarlem

- Nieuwe Gracht 66.

Leeuwarden

- Nieuweburen 126.

Leiden

- Gerecht 10.

Rotterdam

- St. Janstraat 15a.

Rotterdam-Overmaas

- Hoek van Bas Jungeriusstraat en Blankenburgstraat.

Schiedam

- Lange Haven 59a.

Wilt u een

## Boek van Mormon

voor 10 cents ??

- Van 15 Februari tot 15 April zal iedereen, die een BOEK VAN MORMON koopt tegen den gewonen prijs van f0.90, een tweede exemplaar kunnen ontvangen voor f0.10. Dus...

- ZESTIG DAGEN LANG  
2 BOEKEN VAN MORMON  
VOOR EEN GULDEN!!

- Doet dit inspireerende en interessante boek uw familieleden en vrienden cadeau. Het is een mooie aanwinst voor uw boekenkast en versterking van hart en ziel.

## FAMILIE- DRUKWERK

NOODIG?

Laten wij het voor u

**DRUKKEN**

Vraagt monsters en  
PRIJSOPGAAF

N.V. Drukkerij »Laboremus«

Langebrug 107, Leiden

Telefoon 950 — Giro 79376